

Sygn. akt VI GC 19/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st .sekr. sądowy Ewa Kościelniak

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy

z powództwa: M. K.

przeciwko:

(...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 1 594,54 zł (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt cztery grosze) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 125 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 19/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 października 2015 roku (data stempla pocztowego) powód M. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 1 594,54 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 maja 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 13 kwietnia 2015 r., za które odpowiedzialność ponosi pozwane towarzystwo, uległ uszkodzeniu samochód marki N. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanych J. O. oraz J. S.. W dacie wypadku pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia OC. Po przeprowadzeniu przez pozwaną postępowania likwidacyjnego uznała ona, co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę, wypłacając odszkodowanie łącznie w kwocie 8 922,72 zł, w tym kwotę 7 889,52 zł z tyt. naprawy uszkodzonego samochodu oraz kwotę 1 033,20 zł z tyt. wynajmu samochodu zastępczego. Powód wskazał, że pozwana zweryfikowała dostarczoną przez niego fakturę VAT nr (...) obniżając wskazane tam stawki za roboczogodzinę prac lakierniczych i blacharskich oraz związanych z demontażem i montażem części, a także koszty

użytych części zamiennych. Powód podniósł również, że pozwana zweryfikowała fakturę VAT nr (...) obejmującą koszty wynajmu pojazdu zastępczego poprzez obniżenie czasu wynajmu pojazdu z 13 dni do 7 dni.

W dniu 27 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 2757/15/3 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana w pierwszej kolejności zakwestionowała roszczenie strony powodowej zarówno co do zasady jak i wysokości. Zdaniem pozwanej dobrowolnie zapłacona dotychczas kwota odszkodowania w wysokości 7 889,52 zł tyt. kosztów naprawy oraz 1 033,20 zł z tyt. najmu pojazdu zastępczego w pełni kompensuje wartość szkody. Wyjaśniła, że uznała 7 dni najmu po stawce 147,60 zł za dzień, uznając za zasadne 5 dni technologicznego czasu naprawy oraz 2 dni organizacyjne. Wskazała nadto, iż ustaliła wysokość odszkodowania przy uwzględnieniu naprawy pojazdu przy użyciu części zamiennych tzw. jakości Q. Zdaniem pozwanej żądanie przez stronę powodową zapłaty odszkodowania ustalonego przy uwzględnieniu części nowych oryginalnych z logo producenta, nie mieści zdaniem pozwanej w ramach celowych i uzasadnionych kosztów restytucji. W ocenie pozwanej wykonanie naprawy pojazdu poszkodowanych przy zastosowaniu nowych oryginalnych części spowoduje wzrost wartości pojazdu. Pozwana z ostrożności procesowej podniosła, iż powód nie udowodnił, iż kwota określona w fakturze została zapłacona przez poszkodowanego wskazanego w fakturze w jakiegokolwiek części. Zaznaczyła, że skoro strata majątkowa powstaje dopiero z chwilą rzeczywistego poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego, a w majątku poszkodowanych w związku z tym nie powstała strata, to oczywistym jest, że powód nie mógł nabyć wierzycelności przyszłej (w ramach umowy przelewu wierzycelności), jeżeli ona w ogóle nie powstała.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 kwietnia 2015 roku w zdarzeniu komunikacyjnym uległ uszkodzeniu samochód osobowy marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanych J. O. oraz J. S.. Sprawca zdarzenia posiadał umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej (OC) właścicieli pojazdów mechanicznych zawartą z pozwaną (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Poszkodowani zlecili naprawę samochodu w warsztacie powoda M. K. Firma (...) w T.. Poszkodowani ponadto wynajęli pojazd zastępczy od powoda. Powód po wykonaniu naprawy wystawił poszkodowanym fakturę VAT nr (...) z dnia 27 maja 2015 r. na kwotę 8 598,46 zł, natomiast z tytułu najmu pojazdu zastępczego wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 918,80 zł brutto (tj. 120,00 zł netto x 13 dni najmu).

Pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznała co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę, wypłacając odszkodowanie łącznie w kwocie 8 922,72 zł, w tym kwotę 7 889,52 zł z tyt. naprawy uszkodzonego samochodu oraz kwotę 1 033,20 zł z tyt. wynajmu samochodu zastępczego.

W dniu 15.04.2015 r. poszkodowani przenieśli umowę cesji na powoda wierzycelność przysługującą im od pozwanej z tytułu zdarzenia z dnia 13 kwietnia 2015 r., o czym pozwana została poinformowana.

Poszkodowani nie byli płatnikami podatku VAT.

Dowód: decyzje (k.9-10,11), potwierdzenie przelewu (k.29,30), kosztorys (k.12-14), wycena (k.15-16), umowa cesji (k.31), faktura VAT nr (...) (k.32), faktura VAT nr (...) (k.33), umowa najmu samochodu zastępczego (k.34), historia naprawy (k.35), akta szkody (...), akta szkody na nośniku CD (k.54),

Rzeczywisty, uzasadniony koszt naprawy samochodu N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanych J. O. oraz J. S., w związku ze zdarzeniem z dnia 13 kwietnia 2015 r. - za które odpowiedzialność ponosi pozwana - wyniósł kwotę 8 598,46 zł. Przyjęte przez powoda stawki, tj. w kwocie 120,00 zł za roboczogodzinę prac lakierniczych oraz w kwocie 105,00 zł za roboczogodzinę prac blacharskich były adekwatne do poziomu wyposażenia technologii warsztatu. Warsztat powoda został zakwalifikowany przez Stowarzyszenie (...) oraz (...) w

K., jako Kompleks Motoryzacyjny I Kategorii o specjalności naprawy powypadkowe. Pojazd po naprawie nawet przy zastosowanych częściach oryginalnych, nie zyskał na wartości po jej wykonaniu.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. z dnia 10 września 2016 r. (k.82-86) wraz z kalkulacją (k.87-91), akta szkody (...), akta szkody na nośniku CD (k.54), faktura VAT nr (...) (k.32)

Zastosowana przez powoda stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego S. (...) należącego (klasa A) tj. 120,00 zł netto mieściła się w zakresie stawek stosowanych przez inne podmioty zajmujące się profesjonalnym wynajmem samochodów.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. (k.82-86), faktura VAT nr (...) (k.33), umowa najmu samochodu zastępczego (k.34).

Rzeczywisty uzasadniony czas związany z naprawą uszkodzonego pojazdu - związku ze szkodą z dnia 13 kwietnia 2015 r. - wyniósł 13 dni, a tym samym okres czasu uzasadniający czas wynajmu samochodu zastępczego wyniósł również 13 dni.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. (k.82-86) wraz z kalkulacją (k.87-91), akta szkody (...), akta szkody na nośniku CD (k.54), faktura VAT nr (...) (k.32), umowa najmu samochodu zastępczego (k.34), historia naprawy (k.35)

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych również w oparciu o treść pisemnej opinii biegłego sądowego M. D. z dnia 10 września 2016 r. (k.82-86) wraz z kalkulacją (k.87-91). W ocenie Sądu przedstawiona przez biegłego opinia w sposób wyczerpujący odpowiedziała na postawione tezy dowodowe, była jasna, należyście uzasadniona, weryfikowalna (tj. pozwalała Sądowi skontrolować rozumowanie biegłego co do trafności jego wniosków końcowych) oraz nie zawierała żadnych istotnych luk.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez M. K. przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą prawną roszczenia powoda jest art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 415 k.c., 436 § 2 k.c. i art. 822 k.c. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822 § 4 k.c. przyznaje poszkodowanemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Stosownie do treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami natomiast okazał się uzasadniony koszt naprawy samochodu należący do poszkodowanych, okres wynajmu pojazdu zastępczego, uzasadniona stawka za dobę najmu pojazdu zastępczego oraz legitymacja czynna powoda.

Pozwana z ostrożności procesowej podniosła, iż powód nie udowodnił, iż kwota określona w fakturze została zapłacona przez poszkodowanego wskazanego w fakturze w jakiegokolwiek części. Zaznaczyła, że skoro strata majątkowa powstaje dopiero z chwilą rzeczywistego poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego, a w majątku poszkodowanych w związku z tym nie powstała strata, to oczywistym jest, że powód nie mógł nabyć wierzycelności przyszłej (w ramach umowy przelewu wierzycelności), jeżeli ona w ogóle nie powstała. Sąd nie podziela stanowiska pozwanej.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że poszkodowany wskazany w fakturze VAT niewątpliwie poniósłby szkodę w majątku, gdyby musiał opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu. Nadto należy przyjąć, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, iż „Pojęcie straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej” (SN III CZP 62/o8). W związku z tym koszty wynajmu samochodu zastępczego, choć nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowanego, wchodzi w skład szkody. Należy zauważyć, że poszkodowany zaciągnął bowiem zobowiązanie, które stało się wymagalne, a nie uczyniłoby tego, gdyby skutek zdarzenia z dnia 13 kwietnia 2015 r. nie uległ uszkodzeniu jego samochód.

Na marginesie należy również zauważyć, że powód przesłał pozwanej komplet dokumentów niezbędnych do zgłoszenia oraz wypłaty kwoty należnej z tytułu odszkodowania a pozwana na zgłoszone roszczenie przyznała na rzecz powoda łącznie kwotę 8 922,72 zł. Zatem pozwana w trakcie postępowania likwidacyjnego nie kwestionowała legitymacji powoda i wypłaciła stosowne odszkodowanie.

Wobec powyższego zarzut pozwanej, tj. braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda w żaden sposób w ocenie Sądu nie mógł się ostać.

Odnosząc się do uzasadnionych kosztów naprawy samochodu N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanych J. O. oraz J. S., w związku ze zdarzeniem z dnia 13 kwietnia 2015 r. należy wskazać, że szkoda może zostać naprawiona w drodze restytucji, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony przedmiot doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem.

Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 §2 k. c.) poszkodowany może domagać się od podmiotu odpowiedzialnego odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Nie można w tej sytuacji przyjąć, że poszkodowany może domagać się jakichkolwiek poniesionych kosztów prac naprawczych. Z oczywistych względów nie mogą to być koszty prac naprawczych, które służyły do poprawienia standardu uszkodzonego przedmiotu, a więc do podniesienia jego stanu technicznego w porównaniu ze stanem przed wyrządzeniem szkody, nawet wówczas, gdy ubezpieczyciel nie kwestionował przedmiotowego zakresu naprawy ani jej metody. Również w sytuacji, w której koszty naprawy poniesione zostały jedynie w celu przywrócenia istniejącego przed uszkodzeniem stanu używalności przedmiotu, powstaje potrzeba odpowiedniej selekcji takich kosztów i ich

odpowiedniej weryfikacji na podstawie zobiektywizowanych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03).

W wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 1970 roku., II CR 371/70, wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00). Świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy uszkodzonego przedmiotu) nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 1971 roku, III CRN 450/70).

Za "niezbędne" koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego przedmiotu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń. Kosztami natomiast "ekonomicznie uzasadnionymi" są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot dokonujący naprawy. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny stosowane przez wybrany podmiot odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego podmiotu mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten podmiot. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03).

Ustalenie uzasadnionych kosztów naprawy w/w pojeździe wymagało powzięcia wiadomości specjalnych, tj. dowodu z opinii biegłego sądowego.

Powołany w sprawie biegły wskazał, że uzasadniony koszt naprawy samochodu N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanych J. O. oraz J. S., w związku ze zdarzeniem z dnia 13 kwietnia 2015 r. - za które odpowiedzialność ponosi pozwana - wyniósł kwotę 8 598,46 zł. Przyjęte przez powoda stawki, tj. w kwocie 120,00 zł za roboczogodzinę prac lakierniczych oraz w kwocie 105,00 zł za roboczogodzinę prac blacharskich były adekwatne do poziomu wyposażenia technologii warsztatu.

Biegły nadto wskazał, że przeprowadzona naprawa w przedmiotowym warsztacie przywróciła stan pojazdu sprzed szkody. Biegły wyjaśnił, że warsztat powoda został zakwalifikowany przez Stowarzyszenie (...) oraz (...) w K., jako Kompleks Motoryzacyjny I Kategorii o specjalności naprawy powypadkowe.

Sąd w całości przychyła się do opinii biegłego, a jej wnioski przyjmuje za swoje w zakresie wiadomości specjalnych.

Zatem odnosząc się dalej do spornych pomiędzy stronami postępowań stawek roboczogodzin prac blacharskich i lakierniczych, tj. 105,00 zł netto (prac blacharskich) i 120,00 zł netto (prac lakierniczych) w ocenie Sądu były one adekwatne do poziomu wyposażenia technologii warsztatu oraz stawek stosowanych przez inne zakłady naprawcze (o podobnym poziomie wyposażenia) trudniące się tego typu działalnością.

Nadto Sąd stoi na stanowisku, że w przypadku, gdy w pojeździe zabudowane były części fabryczne # oryginalne, to w naprawie powinny być zastosowane takie same części oryginalne. Co więcej należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu, jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 §1 K.c.); jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Może wydawać się, że zastąpienie

części już eksploatowanej, nową częścią powoduje, że poszkodowany zyskuje, gdyż w jego pojeździe pojawiła się część mająca większą wartość niż ta, która uległa zniszczeniu. Nie jest to jednak wniosek trafny, gdyż część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana, jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie poniesionej straty. Stratę tę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego. O tym, że zamontowanie części nowych oryginalnych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można mówić tylko wtedy, gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu, jako całości. Poszkodowany może żądać naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, a wtedy ubezpieczyciel powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, jeżeli są one potrzebne do naprawy samochodu. W szczególności nie ma podstaw, aby odrębnie oceniać wartość części samochodu i jeżeli części stare były w chwili wypadku częściowo zużyte, obniżyć należne odszkodowanie.

Zatem za chybiony należy uznać zarzut, że wysokość odszkodowania winna zostać obliczona biorąc pod uwagę koszt naprawy przy pomocy alternatywnych części zamiennych. Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, że niezasadne jest stosowanie zamiast części autoryzowanych serwisów części zamiennych nieoryginalnych. Nie ma normy prawnej, która nakazywałaby poszkodowanemu naprawę samochodu przy pomocy nieoryginalnych części. Oczywistym jest, że zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości, która może ujawnić się po pewnym okresie czasu, niemożliwym do przewidzenia.

Zdaniem Sądu poszkodowani mieli zatem prawo żądać użycia części oryginalnych. Strona pozwana powinna zaś była udowodnić, że doprowadziło to do wzrostu wartości pojazdu. Czego zdaniem Sądu nie uczyniła.

Zatem zarzut pozwanej w tym zakresie w żaden sposób nie mógł się ostać.

Sąd nie przychyła się także do stanowiska pozwanej w zakresie uzasadnionego czasu trwania naprawy pojazdu N. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w związku ze zdarzeniem z dnia 13 kwietnia 2015 r. - za które odpowiedzialność ponosi pozwana.

Przyjęty czas najmu pojazdu zastępczego przez 13 dni był w ocenie Sądu uzasadniony koniecznym czasem naprawy. Podnieść bowiem należy, iż z adekwatnego związku przyczynowego między zdarzeniem a szkodą (art. 361 § 1 i 2 k.c.) winno wynikać, iż czas najmu, a co za tym idzie związany z tym koszt jako szkoda, nie może przekroczyć czasu koniecznej naprawy. Przekroczenie tego czasu czyni ów koszt niezwiązany ze szkodą i nie podlega refundacji w ramach odszkodowania.

Z drugiej zaś strony należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności konkretnego wypadku. Przyjąć również należy zasadę działania poszkodowanego w ramach minimalizacji następstw szkody. Miernik staranności działania poszkodowanego powinien być taki sam, niezależnie czy odszkodowanie jest pokrywane przez ubezpieczyciela, czy też nie ma takiej sytuacji. Podnieść należy, iż ubezpieczyciel nie może ponosić konsekwencji niewłaściwej organizacji naprawy pojazdu czy wydłużonego czasu jej trwania. I tak, co do zasady sprawca szkody (jego ubezpieczyciel) ponosi odpowiedzialność za przestój pojazdu związany z naprawą, nie zaś z powodu innych okoliczności, które z naprawą nie mają związku. Zerwany zostałby wówczas związek przyczynowy między zdarzeniem a szkodą.

Powołany w sprawie biegły sądowy wskazał, że uzasadniony czas związany z naprawą uszkodzonego pojazdu - w związku ze szkodą z dnia 13 kwietnia 2015 r. - wyniósł 13 dni, a tym samym okres czasu uzasadniający czas wynajmu samochodu zastępczego wyniósł również 13 dni.

Sąd po zbadaniu całego materiału dowodowego przychyła się do stanowiska biegłego ujętego w opinii. Poszkodowani w powyższym czasie nie mogli korzystać z uszkodzonego, pojazdu co w pełni uzasadniało konieczność wynajmu pojazdu zastępczego.

Zatem zarzut pozwanej także i w tym zakresie nie mógł zostać uwzględniony.

Sąd nie mógł się również zgodzić się z zarzutem pozwanej, co do kwestionowania wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika, iż przyjęta przez powoda stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego (należący do klasy A) tj. 120,00 zł netto odpowiadała stawkom stosowanym na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania strony poszkodowanej. Potwierdził to powołany w sprawie biegły sądowy w wydanej opinii.

Zatem nie sposób zgodzić się z twierdzeniami pozwanej jakoby stawka w wysokości 120,00 zł netto przyjęta przez powoda w fakturze VAT była zawyżona.

W ocenie Sąd dla wykazania wysokości stawek wynajmu pojazdów zastępczych funkcjonujących na rynku wystarczający jest bowiem fakt istnienia takich ofert, a skoro takowe funkcjonują na rynku, to oznacza, że potencjalni nabywcy są skłonni uiszczać ceny w takiej wysokości za najem pojazdu.

Zastosowana przez powoda stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego była bez wątpienia stawką rynkową i nie odbiegała w sposób znaczący od pozostałych, a już na pewno nie była stawką najwyższą. Nadto nie bez znaczenia jest również fakt, że Poszkodowana nie była obarczana żadną kaucją/depozytem za najem, ani też opłatą za ponad normatywny przebieg. Jest to ważne z punktu widzenia oceny oferty.

Należ również wskazać, że pozwana mogła również zaproponować poszkodowanym wynajęcie pojazdu zastępczego lub też zasugerować źródła wynajmu pojazdu zastępczego oceniane przez siebie jako korzystne co do jakości i ceny tej usługi. Pozwana natomiast przyjęła postawę bierną i nie podjęła żadnych działań w tym zakresie.

Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej.

Tym samym należne powodowi odszkodowanie wyniosło łącznie kwotę 10 517,26 zł brutto. Mając jednakże na uwadze, że pozwana wypłaciła powodowi z tego tytułu kwotę 8 922,72 zł brutto pozostałe należne powodce odszkodowanie wynosi 1 594,54 zł brutto.

Kwota ta podlegała więc zasądzeniu na podstawie art. 822 § 1 k.c., 361 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 14. 1. Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Zgodnie natomiast z art. 14.2. w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 14 maja 2015 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 80,00 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 600,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.), 500,00 zł tyt. zaliczki na biegłego co daje łączną kwotę 1 125,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk